

foc i lloc

El paradís de les burilles

De porc i de senyor se'n ve de mena

DELFI ROCA

Una burilla triga al voltant de dos anys a descompondre's a l'aire lliure. El filtre d'una cigarreta és d'acetat de cel·lulosa i els bacteris del sòl, acostumats a combatre matèria orgànica, no poden digerir-la ràpidament. Amb l'aigua de pluja la desintegració és més ràpida, però més contaminant. I és que tenim un país ple de burilles. Des de la prohibició de fumar als espais públics tancats, els fumadors s'han desplaçat dels locals a les voreres. En acabar la cigarreta, o en ser requerits per la feina, la burilla va gairebé sempre a terra. Tenim el terra brut, ple de burilles. A més, fumar és un dels pilars de l'economia nacional. Vivim dels bancs, del comerç, del tabac i els combustibles fòssils, via impostos. Potser és la raó per la qual les institucions polítiques no volen ficar-hi mà. Els comuns s'esforcen a netejar la via pública sense exigir a la població fumadora que deixi d'embrutar carrers i places. Prefereixen analitzar l'ADN dels gossos, per poder sancionar els propietaris dels gossos censats (els altres podran seguir cagant *a lo ample*). Semblen incapaços de posar remei a aquesta pluja de burilles que, dia sí i dia també, encatifa les nostres voreres, que ja tenen de per si un as-

pecte deplorable. Mentrestant, els nostres ulls ciutadans, acostumats a resignar-se enfront del comportament incívic d'un bon grapat de fumadors, ja ni ho volen veure. Però com a país turístic i comercial que som, i que volem seguir sent, aquests comportaments no ens els podem permetre. Aquí ja no hi ha marge, ni campanyes de conscienciació que valguin. Qui vulgui fumar al carrer, que es faci càrrec de la seva burilla. Potser la *classe fumadora* va creure que la prohibició de fumar incloïa també la prohibició d'utilitzar els cendrers per dipositar les burilles. A voltes, quan veig que algú d'un comerç està fumant a la porta de la botiga, minoro el meu pas per gaudir de l'espectacle. En fer la darrera xuclada al cigarret, em meravella veure el llançament olímpic de burilla al centre de la calçada. Amb un elegant gest, només uns quants són capaços de sincronitzar perfectament el desplegament de l'avantbraç amb l'impuls donat per l'anul·lar a la burilla, mentre roten tot el seu cos sobre un sol peu per encarar l'entrada del local. I em pregunto, ¿com es pot ser tan destre fent això i tan carallot per no veure que està perjudicant el sector on treballa?